

BAMBUSOVÁ ŘÍŠE

POTOPA

ERIN HUNTEROVÁ

AUTORKA *NEW YORK TIMES* BESTSELLERŮ

bambóok

bamb**oo**k

Se zvláštním poděkováním Rosie Bestové.

*Pro Zhong Jianto, Xu Wei a Wolffeather,
za všechnu vaši pomoc a za to, že jste byly tak milé a přívětivé hostitelky.
A pro velké holky, co lezou na stromy.*

*Zvláštní poděkování CCPPG za inspiraci a kreativitu a za to,
že umožnilo Erin Hunterové přivést Bambusovou říši na svět.*

**BACDBUSOVÁ
ŘÍŠE
POTOPA**

ERIN HUNTEROVÁ

BAMBUSOVÁ ŘÍŠE

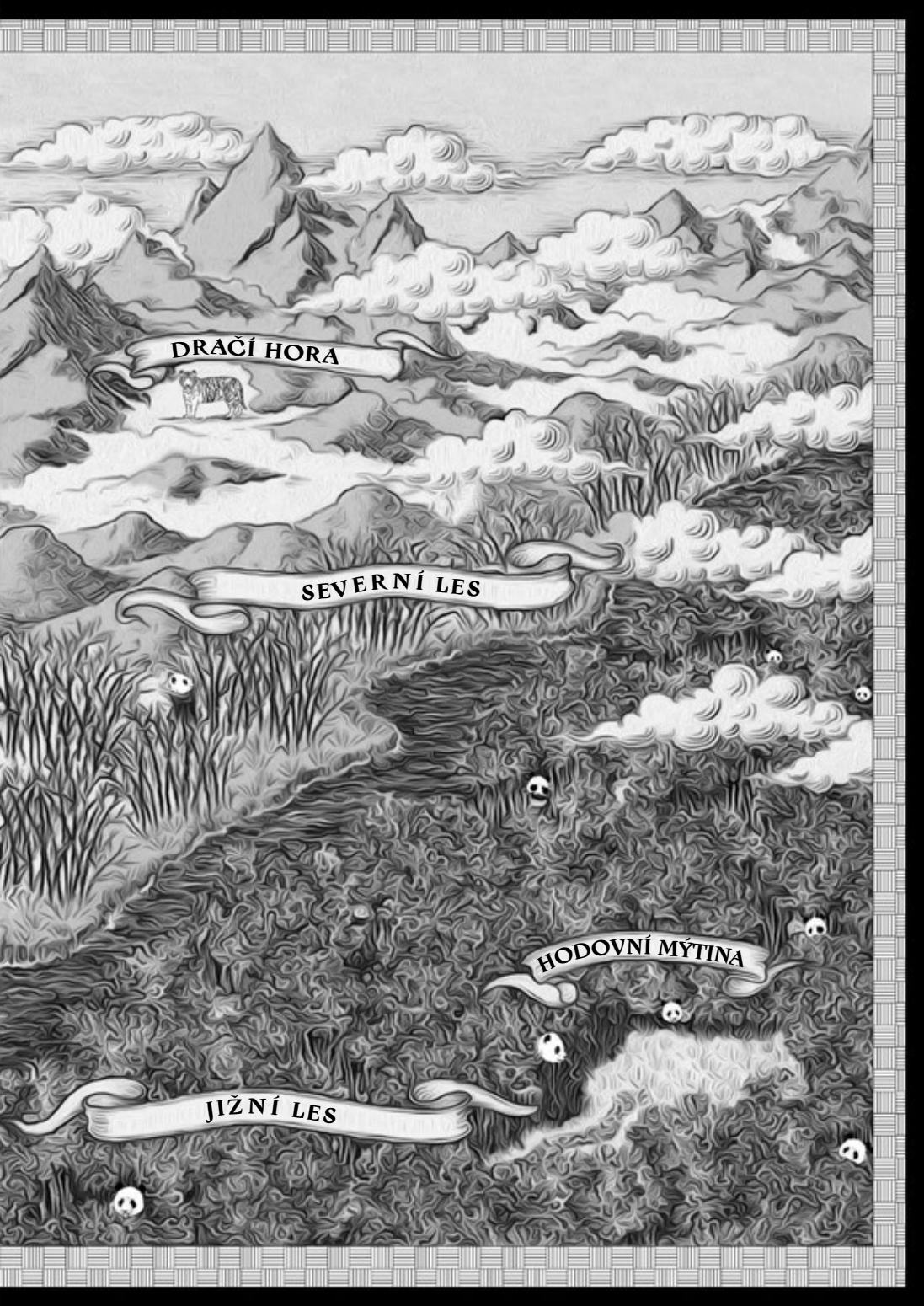
BÍLÉ HŘBETY

BEZEDNÁ TLAMA

DĚDEK GINKGO

MÝTINA V TENKÉM LESE

DRAČÍ HORA

SEVERNÍ LES

HODOVNÍ MÝTINA

JIŽNÍ LES

ÚVOD

ORCHIDEJ Z ROSTOUCÍHO STROMU nahmatala další úchyt, zapřela se drápy a vytáhla se vzhůru po kluzkém svahu. Déšť jí promáčel hustou srst až na kůži. Orchidej netoužila po ničem jiném než se pořádně oklepat, ale věděla, že nemůže. Kdyby teď uklouzla...

„Pozor!“ zaburácel Kořen. „Nad tebou!“

Orchidej rychle zvedla hlavu a zjistila, že se po úbočí hory kutálí trs vzrostlého bambusu uvolněný nekonečnou průtrží mračen. Tlusté stonky nebezpečně švihaly vzduchem, Orchidej zařvala a na poslední chvíli uskočila stranou. Bambus jí prosvištěl těsně kolem ucha a měla pocit, že na ni zařval zpět. Opět začala sklouzávat dolů, ale stihla se zachytit stromu s pevnějšími kořeny. Rychle se ohlédla a sledovala, jak se bambus řítí po svahu ke Kořenovi, který se mu rychle klidil z cesty, jak se odráží od útesu a padá do rozvodněné řeky, kde ho děsivý proud okamžitě stáhl pod hladinu.

Orchidej se přitiskla ke stromu, snažila se popadnout dech a dívala se, jak její druh pomalu šplhá do svahu. Kořenova černobílá

srst se ztrácela pod nánosem bahna a listí. Déšť je oba bičoval po zádech. Vypadalo to, že se celá Bambusová říše snaží utéct před stoupající vodou. Po svahu, kde dříve rostl měkký mech a ploché balvany tam lákaly k ulehnutí a vyhřívání se na odpoledním slunci, teď tekly proudy bahna, ve kterých se brodila zvířata snažící se uniknout povodni. O kousek dál se mihla červená panda, huňatý ocas obalený bahnem. Orchidej ji sledovala, jak se zoufale snaží vyškrábat na strom. Chtěla jí pomoci, ale nemohla.

Musela chránit medvídata.

„O moc dál už jít nemůžeme,“ zafuněla, když se Kořen vyšplhal až k ní. „Cítím, že mladým už se chce na svět.“

„Najdeme nějaké bezpečné místo,“ řekl Kořen. „Tamhle vidím malou skalní římsu. Tu voda nespláchne. Už jenom kousek.“

Orchidej zachmuřeně přikývla a otočila se, aby pokračovala v cestě. Zapřela se silnými zadními nohama a natáhla se k dalšímu chytu na kluzké cestě. Doufala, že má Kořen pravdu. Veškeré jistoty zmizely. Možná, že voda odnese celou Bambusovou říši.

Teď ale nemohla dělat nic jiného než šplhat vzhůru, a tak lezla krok za krokem po zničeném svahu s očima upřenými na kamennou římsu. Už byla tak blízko, že si Orchidej představovala, jak má pod nohama pevnou zemi. Možná tam najdou úkryt, možná tam bude pevný strom nebo malý převis, pod kterým bude moct porodit medvídata beze strachu, že je spláchne déšť...

„Hej!“ zavřeštěl neznámý hlas odněkud shora. Orchidej zvedla hlavu a na okamžik ji oslepil déšť. „Hele, to jsou pandy!“ Orchidej prudce zamrkala, aby dostala vodu z očí. V rozkymácených korunách stromů se choulila promočená zvířata s dlouhými ocasy. Přibližně deset zlatých opic, nejspíš všechny, co zbyly z jejich tlupy. Zvláštní

modré tváře zkřivené hněvem shlížely dolů na Orchidej a Kořena. Pod ohrnutými pysky se jim leskly ostré zuby.

„Tohle všechno je vaše vina!“ vrískla jedna z opic do hučícího deště a ukázala dlouhým prstem na pandy. „Měli jste nás varovat!“

„Nic jsme nevěděli!“ zakřičela na ni Orchidej.

„Kde je váš Drakoprav?“ ozvala se další. Orchidej znepokojeně sledovala, jak opice začínají lézt dolů. Napřed pomalu a opatrně, ale vzápětí skákaly z kmene na kmen, jako by byly tak rozzlobené, že jim nezáleželo na tom, zda uklouznou a spadnou dolů. „Proč nám neřekl, co se stane?“

„Soumrak za to nemůže,“ zavrčel Kořen a jeho tlapy začvachtaly v bahně, když se pomalu přesunul mezi Orchidej a blížící se opice. „Velký drak mu nic neřekl.“

To je lež, pomyslela si Orchidej zoufale. Nebo přinejmenším nevíme, jestli je to pravda.

Kde je Soumrak z Hlubokého lesa?

„Něžná tlapka je mrtvá,“ zakvílela jedna z opic. Už sešplhala dolů na zem a teď tam stála a švihala ocasem. „Bystré srdce taky. Tolik nás zemřelo...“

„A jenom proto, že jste nás v tom nechali,“ zavrčela další. „To vy jste je zabili. Odteď už nikdy nebudeme věřit žádné pandě! Na ně!“

„Utíkej!“ zařval Kořen, když opice vyrazily do útoku. Orchidej se otočila a vyrazila směrem ke skalní římse. Když to stihne, když bude mít pevnou zemi pod nohama, žádné opice si na ni nepřijdou. Když to bude nutné, roztrhá je na kusy, jen co najde oporu...

Orchidej se ohlédla a polila ji hrůza – Kořen zůstal stát na místě.

„Ne!“ vykřikla, právě když na jejího druha skočila první opice. Kořen se jí zakousl do ocasu, švihl hlavou a odhodil ji mnoho

medvědích délek daleko. Vzápětí se na něj ale sesypaly ostatní opice, vyšplhaly mu na záda, chňapaly po jeho srsti a uších, kousaly a škrábaly. Orchidej se chystala vyrazit Kořenovi na pomoc, ale v tu chvíli mu podjely tlapy. Čas jako by zpomalil, ten okamžik trval celou věčnost. Kořen, stále bojující a snažící se ze sebe setřást opice, začal padat ze svahu.

Opice z něj hbitě seskákaly, ale Kořen dál padal a už nedokázal zastavit. Se zvukem, ze kterého tuhla krev v žilách, narazil do stejné skály na kraji útesu jako předtím bambus, přepadl přes okraj a zřítíl se do rozvodněné řeky. Na hladině se na okamžik zableskla černo-bílá srst a vzápětí byl pryč.

Orchidej zařvala žalem, ale déšť ji přehlušil.

Téměř si přála, aby se teď opice vrhly i na ni, aby mohla alespoň pár z nich sprovodit ze světa, než sama spadne dolů, ale tlupa ztichla a začala šplhat zpět do korun stromů, a než se Orchidej nadála, byly pryč. Zůstala tam sama.

Nejsi sama.

Nebyla si jistá, čím hlas jí vytrhl z šoku. Možná Kořenův, možná její vlastní, možná úplně cizí. Ať už patřil komukoliv, měl pravdu – sama zůstane až ve chvíli, kdy neochrání svá mláďata. Musela se vyšplhat k té římse.

Výstup byl náročný, ale Orchidej se nezastavila. Musela se dostat nahoru – kvůli Kořenovi, kvůli medvědům.

Když konečně nahmatala pevnou skálu a vysoukala se na římsu, byla tak vyčerpaná, že se sotva držela na roztřesených nohou. Vzápětí před sebou spatřila něco, co jí naplnilo srdce bolestnou úlevou. Byla tam jeskyně. Vypadala, že je pevná a hluboká, vedoucí do samého srdce hory. Orchidej ucítila v žilách novou sílu, rozběhla se

a očichala ústí jeskyně. Nebyla suchá – v celé Bambusové říši nebylo nic suché a možná už nikdy nebude –, ale přinejmenším chránila před bičujícím deštěm. Bude tam tepleji. Bude tam *bezpečno*.

Orchidej vkročila dovnitř a pokračovala dále, dokud tma nebyla tak hustá, že už v ní nic neviděla. Dotyk skály pod jejími tlapami byl uklidňující. Tohle bude místo, kde přivede na svět medvídata.

Ale...

Z hloubi jeskyně ucítila závan pachu, ze kterého se jí zježila srst. Krev. Maso. Kostí.

Tohle bylo doupě dravce.

Šero v jeskyni se náhle prohloubilo a Orchidej se prudce otočila. Venku se něco objevilo, něco většího než panda. Černá silueta zastínila téměř celý vchod do jeskyně.

Orchidej se přikrčila a vycenila zuby. Bude bránit svá mláďata bez ohledu na to, co bylo to stvoření zač. Když se její oči přizpůsobily šeru, uvědomila si, že nikdy nic takového neviděla. Bylo to velké, s obrovskými tlapami a dlouhým ocasem, ale nebylo to kulaté jako medvěd, ani to nemělo hustou srst jako leopard. Bylo to štíhlé. Z tváře pokryté černými a oranžovými pruhy zářily velké zelené oči.

Bestie vešla do jeskyně.

KAPITOLA PRVNÍ

SOSNA SE PŘEKULILA, protáhla si nohy a zaryla drápy do měkké hlíny, než se otočila zpět na záda a pomalu otevřela oči. Spatřila jasné šedé nebe, neposkvřené jediným mráčkem. Kromě špičky vysokého stromu na samém okraji svého zorného pole neviděla nic jiného. Připadalo jí, že má nebe téměř na dosah tlapy...

Pak jí zakručelo v břiše.

Na pozorování oblohy bude spousta času i po první hostině, usoudila, dlouze si zívla a znovu se přetočila na břicho. Vstala, doklusala k velkému stromu a otřela si uši o jeho hrubou kůru.

Mezi stromy řídkého lesa, který rostl na severních svazích, viděla tetu Blumu a ostatní pandy, jak vstávají z pohodlných hromad listí, seskakují z plochých balvanů a míří k tenkým bambusovým stonkům vyražejícím z půdy mezi stromy. Sosna se oklepala a vyrazila k místu, kde předešlého večera viděla čerstvé výhonky. A opravdu – každých pár kroků si tam mohla vytrhnout ze země trs kořínků s jemnými zelenými lístky. Dávala si ale pozor, aby je neposbírala všechny.

Hrabivé medvídě dnes, hladové medvídě zítra, znělo oblíbené pořekadlo tety Blumy, a byla to pravda.

Sosna sevřela v tlapě hrst výhonků a pospíchala lesem na velkou mýtinu. Ostatní pandy z Tenkého lesa už byly na místě, každá usazená pod stromem v uctivé vzdálenosti od ostatních.

„Honem, Sosno,“ popohnala ji Bluma a zívla si. „Myslíš, že Velkého draka baví na tebe čekat?“

I tohle bylo její oblíbené úsloví. Sosna se pobaveně ušklíbla a usadila se pod stejný strom jako malý Šťavel a jeho matka Hyacinta. Šťavel se nenápadně sunul po břiše k hromádce kořínků před Hyacintou, ale ta si toho všimla, natáhla tlapu a jemně ho odstrčila.

„Ještě ne, malíčký,“ řekla a Šťavel zklamaně kvíkl. Sosna s ním soucítila – bambus, který držela v tlapě, nádherně voněl, ale žádná panda nesměla jíst, dokud se neodříkalo požehnání.

Teta Bluma si podržela záda o kůru svého stromu a odkašlala si. „Velký draku,“ řekla a pozvedla tlapu, ve které držela bambusové výhonky. „Při hostině šedého světla, pandy tvé se ti poníženež klaní. Děkujeme za dar bambusu a za moudrost, kterou nám přinášíš.“

Sosna sklonila hlavu, stejně jako všechny ostatní pandy na mýtině. Malý Šťavel se uklonil tak hluboce, až čumákem narazil do země. Po chvíli uctivého ticha zvedly pandy hlavy a ze všech stran se ozvalo spokojené žvýkání. Sosna pozvedla svůj bambus k čenichu, nasála jeho čerstvou, svěží vůni a dala se do otrhávání lístků. Ty pak smotala do kuličky, než se pustila do jejich chutných zelených koncečků. Hyacinta odtrhla tuhou vnější slupku svého bambusu a krmila medvídě kousky měkkého zeleného vnitřku. Šťavel je chroustal jako divý.

„Drak by mohl být o něco štědřejší,“ poznamenal jeden ze starších členů družiny s tlamou plnou bambusových třísek.